

Nr 64.

Ankom till riksdagens kansli den 8 juni 1933 kl. 12 m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 38 § 1 mom. samt 64 och 66 §§ kommunalskattelagen den 28 september 1928 m. m. ävensom i ämnet väckta motioner.

I en den 24 februari 1933 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 171, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga nedan intagna, vid propositionen fogade förslag till

dels lag om ändrad lydelse av 38 § 1 mom. samt 64 och 66 §§ kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370);

dels förordning om ersättningsskatt;

dels ock förordning om ändrad lydelse av 31 § taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

Förslag

till

lag om ändrad lydelse av 38 § 1 mom. samt 64 och 66 §§ kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 38 § 1 mom. samt 64 och 66 §§ kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola, 38 § 1 mom. och 66 § i nedan angivna delar, hava följande ändrade lydelse:

38 §.

1 mom. Till *intäkt* — — — av rörelse.

Såsom utdelning från svensk ekonomisk förening anses jämväl vad som vid föreningens upplösning utskiftats till medlem utöver inbetald insats.

64 §.

1 mom. Vid taxering till kommunal inkomstskatt skall med ägare av fastighet likställas den, som jämlikt 13 § är att anse såsom ägare eller är i ägares ställe skattskyldig för fastighet.

2 mom. Har bolag eller annan sammanslutning för ekonomisk verk-

samhet sitt säte i utlandet, men utövas den verkliga ledningen av företaget här i riket, skall företaget enligt denna lag betraktas som svensk ekonomisk förening, såvida företaget, direkt eller genom förmedling av juridisk person, huvudsakligen äges av svenska fysiska personer och företagets verksamhet väsentligen består i förvaltning av eller handel med fastigheter i Sverige eller med värdepapper.

66 §.

Med *hemortskommun* — — — taxeringsåret mantalsskriven.

För den — — — under beskattningsåret.

För oskift — — — avlidnes hemortskommun.

För bolag eller annan sammanslutning, som jämlikt 64 § 2 mom. skall betraktas såsom svensk ekonomisk förening, gäller såsom hemortskommun den kommun, inom vilken den verkliga ledningen av företaget vid taxeringsårets ingång utövats.

För annan juridisk person än oskift dödsbo och bolag eller annan sammanslutning, som nyss sagts, gäller såsom hemortskommun den kommun, där vederbörande styrelse eller förvaltning vid taxeringsårets ingång haft sitt säte eller där syssloman eller ombud vid nämnda tid varit bosatt.

(Se vidare anvisningarna.)

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1934.

Förslag

till

förordning om ersättningskatt.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Har svenskt aktiebolag, svensk ekonomisk förening eller bolag eller annan sammanslutning, som enligt kommunalskattelagen skall, ändå att dess säte är i utlandet, i beskattningsavseende betraktas såsom svensk ekonomisk förening, vid disponerandet av sin vinst för visst verksamhetsår underlåtit att besluta vinstutdelning, ehuru sådan underlåtenhet icke skäligen kan anses påkallad av företagets ställning, eller ock beslutat vinstutdelning med belopp, som med hänsyn till ställningen må anses mer än skäligen ringa, och göra omständigheterna sannolikt, att ett väsentligt syfte härvid varit att bereda fysiska personer, vilka ägt del i företaget,

lindring i deras beskattning här i riket, skall av företaget erläggas särskild skatt till staten, benämnd ersättningsskatt.

2 §.

Ersättningsskatten skall utgöra tjugufem procent av det till dylik skatt beskattningsbara beloppet.

Det beskattningsbara beloppet fastställs till vad av vinsten för verksamhetsåret som utöver utdelat belopp skäligen kunnat utdelas till aktie- eller andelsägare och utföres i fulla hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som ej uppgår till fullt hundratal kronor, bortfaller.

3 §.

Taxering till ersättningsskatt skall ske i den kommun, som enligt kommunalskattelagen utgör företagens hemortskommun.

4 §.

Taxering till ersättningsskatt verkställs av den prövningsnämnd, som har att handlägga företagens taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

Yrkande om taxering skall framställas hos prövningsnämnden senast andra året efter det år, då företaget rätteligen skolat taxeras till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för sin inkomst under det i 1 § avsedda verksamhetsåret.

5 §.

Har företag eftertaxerats till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, skall, i den mån eftertaxeringen därtill föranleder, företaget eftertaxeras jämväl till ersättningsskatt.

6 §.

Därest efter anförda besvär eller eljest företags taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt ändrats eller sådan taxering blivit företag påförd, skall på därom framställt yrkande, i den mån förhållandena därtill föranleda, tillika vidtagas ändring i verkställd taxering till ersättningsskatt eller sådan taxering påföras företaget.

7 §.

Därest företaget före augusti månads utgång året efter det, då ersättningsskatt påförts företaget, till delägarna utdelar sålunda beskattat belopp, må restitution ske av därå belöpande ersättningsskatt. Dylik restitution beslutas av prövningsnämnd, som i 4 § sägs, och verkställs av länsstyrelsen. Till prövningsnämnden ställd ansökan om sådan restitution skall senast den 1 september ingivas till länsstyrelsen.

Vid bedömande av frågan, huruvida utdelningen avsett genom ersättningsskatt beskattat belopp, skall iakttagas, att senare intjänad vinst, i

den mån den ej använts för lagstadgad avsättning till reservfond eller för erforderlig avsättning till på vinsten belöpande skatter, skall anses utdelad före tidigare intjänad vinst.

A medel, som i enlighet med vad ovan sagts restitueras, utgår ej ränta.

8 §.

Med iakttagande av vad ovan stadgats skola taxeringsförordningens bestämmelser om taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt i tillämpliga delar lända till efterrättelse med avseende å taxering till ersättningsskatt.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1934.

Taxering enligt förordningen må ej avse tidigare verksamhetsår än det, som gått till ända närmast före den 1 mars 1933.

Anvisningar.

1. Den omständigheten att visst inkomstbelopp stundom beskattas avsevärt lägre hos aktiebolag och vissa andra juridiska personer än hos fysiska personer kan föranleda ägare av förmögenhet, som icke hava behov av att förbruka mera än någon del av dess avkastning, att bereda sig lindring i beskattningen genom att placera förmögenheten i ett dem tillhörigt aktiebolag eller annat dylikt företag, vars vinst helt eller delvis får kvarbliva hos företaget utan att utdelas. Om i förmögenheten ingått svenska aktier, banklotter eller föreningsandelar, skulle en sådan åtgärd dessutom medföra den förmån, som följer av att svenska aktiebolag, solidariska bankbolag och ekonomiska föreningar i allmänhet icke äro skattskyldiga för utdelning från andra sådana företag.

Ersättningsskatten avser att göra vidtagandet av anordningar med det nämnda syftet mindre lockande och att, där de förekomma, bereda det allmänna ersättning för av dem föranledd skatteminskning. Förordningen riktar sig således icke mot fonderingen såsom sådan utan allenast mot visst, av lagstiftningen icke avsett utnyttjande av skatteförmåner, som genom fondering kunna vinnas. Detta förhållande måste väl beaktas vid prövningen av uppkommande frågor och bör föranleda till varsamhet vid förordningens tillämpning.

2. Vid övervägande, huruvida eller med vilket belopp utdelning skäligen bort äga rum, bör hänsyn tagas icke blott till sådana omständigheter som att lagstadgad avsättning till reservfonden skall ske eller att fondering i viss omfattning för tillgodoseende av exempelvis nyanskaffningsbehov eller för bibehållande av en jämn utdelningskvot kan vara påkallad utan ock till arten av företagets verksamhet. Ett holdingbolag för förvaltning av värdepapper eller fastigheter lär i allmänhet hava mindre behov av fondering än ett bolag, som idkar industriell eller liknande verksamhet med uppenbara risker.

3. När det gäller att bedöma, huruvida det kan anses sannolikt att ett väsentligt syfte med ett företags återhållsamma utdelningspolitik varit att bereda dess delägare eller vissa av dem lindring i deras beskattning, bör hänsyn tagas till deras ställning till företaget samt till deras inbördes förhållanden. Merendels torde en förutsättning för tillämpning av förordningen vara, att större delen av företagets aktie-, lott- eller andelskapital äges av en person eller att företagets delägare eller flertalet av dem äro inbördes förbundna genom nära släktskap eller andra personliga band eller gemensamma intressen. Fysiska personer kunna äga del i ett företag antingen direkt eller genom förmedling av företag, som varit med det förstnämnda företaget och i förekommande fall med varandra förbundna såsom moder- och dotterföretag. För att tvenne företag skola anses stå i förhållande till varandra av moder- och dotterföretag bör i allmänhet krävas, att det ena företagets innehav av aktier, lotter eller andelar i det andra förläna detsamma bestämmande inflytande å det andra företaget.

4. Det till ersättningsskatt beskattningsbara beloppet kan bestämmas med utgångspunkt från den i räkenskaperna redovisade vinsten för räkenskapsåret eller från det enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade belopp, som åsatts företaget för dess inkomst under verksamhetsåret i fråga. Avdrag skall ske för lagstadgad avsättning till reservfond samt för erforderlig skatteavsättning, så ock för vinstutdelning, som av företaget beslutats under året efter verksamhetsåret. Även i övrigt göras sådana tillägg eller avdrag, som synas påkallade för att få fram det belopp, som kan anses hava utan giltig orsak undantagits från utdelning. Verkställes taxeringen med utgångspunkt från det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade beloppet, bör sålunda till detta läggas exempelvis ej beskattad realisationsvinst samt behållna beloppet av aktieutdelningar o. dyl., för vilka frikallelse från skattskyldighet åtnjutes. Verkställes åter taxeringen med utgångspunkt från den i räkenskaperna redovisade vinsten, kan det tänkas, att tillägg bör ske med beloppet av företagna oskäligen avskrivningar. Finner beskattningsmyndigheten, att viss fondering av de ifrågavarande vinstmedlen kan anses skäligen utöver de nyss omnämnda avsättningarna, må avdrag ske även för dylik fondavsättning.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 31 § taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379)¹.

Härigenom förordnas, att 31 § taxeringsförordningen den 28 september 1928 skall i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

31 §.

Vid självdeklaration — — — om sådan förts.

För verk eller bolag, som ovan nämnts, så ock för svensk ekonomisk förening skall avlämnas bestyrkt avskrift eller tryckt exemplar av revisionsberättelse, som avgivits för beskattningsåret. Enahanda gäller beträffande förvaltningsberättelse, som det åligger styrelse för svenskt aktiebolag, svenskt solidariskt bankbolag, svenskt ömsesidigt försäkringsbolag eller svensk ekonomisk förening att avgiva.

För svenskt aktiebolag, svenskt solidariskt bankbolag, svenskt ömsesidigt försäkringsbolag och svensk ekonomisk förening skall utan anmaning därjämte avlämnas bestyrkt avskrift av protokoll eller annan handling, som utvisar, huru vinst- och förlusträkningen samt balansräkningen slutgiltigt fastställts samt huru vinsten för samma år disponerats.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1934.

Till bevillningsutskottets behandling hava jämväl överlämnats följande i anledning av förevarande proposition väckta motioner, nämligen

1:o) motionen nr 267 i första kammaren av herr *Örne*, däri hemställts, »att riksdagen måtte besluta

a) avslå de med Kungl. Maj:ts proposition nr 171 framlagda förslagen till förordning om ersättningsskatt och till förordning om ändrad lydelse av 31 § taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379); samt

b) i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förnyat övervägande av frågan, huruvida syftet med den föreslagna ersättningsskatten icke kan uppnås på ett sätt, som bättre överensstämmer med hittills gällande grundsatser

¹ Senaste lydelse av 31 § se 1930:192.

för svensk skattelagstiftning än den i propositionen föreslagna ordningen gör»;

2:o) de likalydande motionerna nr 276 i första kammaren av herr *Borell* och nr 450 i andra kammaren av herr *Anderson* i Norrköping m. fl., i vilka hemställts, »att riksdagen måtte avslå det i Kungl. Maj:ts proposition nr 171 upptagna förslaget till ersättningsskatt»; samt

3:o) motionen nr 439 i andra kammaren av herr *Olson* i Göteborg m. fl., däri hemställts, »att riksdagen måtte avslå i Kungl. Maj:ts proposition nr 171 upptagna förslag till förordning om ersättningsskatt».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för motionärernas yrkanden, får utskottet hänvisa till motionerna.

Vissa av de förslag, som den s. k. bolagsskatteberedningen framlade i sitt den 18 december 1931 dagtecknade betänkande, avsågo vidtagande av åtgärder för fyllande av förefintliga luckor i den gällande skattelagstiftningen. Enligt föredragande departementschefens mening talade starka skäl för att, utan avvaktan på den lagstiftning, som i övrigt kunde finnas böra åvägabringas i anledning av berörda betänkande, förslag framlades för riksdagen i dylika särskilda punkter. Det vore uppenbart, att de höga skattesatser, varmed de skattskyldiga nu hade att räkna, utgjorde en stark lockelse för mängen att genom olika åtgärder, låt vara inom lagens rāmärken, söka vinna sådan lindring i sin skatt, som ej överensstämde med lagstiftningens allmänna grunder.

I propositionen hava tre olika frågor upptagits, nämligen *dels* beskattning av medel, som utskiftas från ekonomisk förening, *dels* beskattning av vissa i utlandet registrerade holdingbolag m. fl., vilka spörsmål enligt propositionen reglerats genom de föreslagna ändringarna i kommunalskattelagen, *dels* ock införande av s. k. ersättningsskatt.

Förslaget till ändringar i kommunalskattelagen.

Vad angår den föreslagna *beskattningen av medel, som utskiftas från ekonomisk förening* må erinras, att genom utskiftningskatt för närvarande beskattas belopp, som vid nedsättning av bolags aktiekapital eller vid bolags upplösning utskiftas till delägarna, försåvitt ej vad som sålunda utskiftas är att anse såsom återbäring av tillskjutet belopp. Denna beskattning avser att göra beskattningen av inkomst som åtnjutes från aktiebolag fullständig. Motsvarande gäller för solidariska bankbolag men ej för ekonomiska föreningar. Vad som utskiftas till delägarna vid upplösning av svensk ekonomisk förening blir följaktligen enligt gällande bestämmelser ej beskattat annorledes än genom den vanliga skatten å föreningens inkomst.

I propositionen föreslås emellertid, att i 38 § 1 mom. införes ett tillägg, innebärande att såsom utdelning från ekonomisk förening skall anses jämväl vad som vid föreningens upplösning utskiftats till medlem utöver inbetalad insats.

I fråga om *beskattning av vissa i utlandet registrerade holdingbolag m. fl.* kan erinras, att skattskyldighet för all inkomst, som här i riket eller å utländsk ort förvärvats (oinskränkt skattskyldighet), enligt 53 § kommunalskattelagen och 6 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt åligger, bland andra, svenskt aktiebolag, svenskt solidariskt bankbolag och svensk ekonomisk förening. Såsom svenskt företag räknas härvid enligt gällande uppfattning sådant företag, som registrerats i Sverige. Utländskt bolag åter är enligt samma lagrum skattskyldigt endast för viss från Sverige åtnjuten inkomst, såsom inkomst av fastighet och rörelse i riket m. m. (inskränkt skattskyldighet). Med utländskt bolag likställs, bland andra, utländsk förening och annan i Sverige ej hemmahörande juridisk person (67 § kommunalskattelagen och 25 § 2 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt). I allmänhet behandlas i beskattningsavseende svenskt aktiebolag, svenskt solidariskt bankbolag och svensk ekonomisk förening lika. Såsom inkomst för delägarna beskattas sålunda i princip endast utdelning. Frihet från skattskyldighet för utdelningar från såväl aktiebolag och solidariska bankbolag som ekonomiska föreningar åtnjutes av samtliga dessa slag av juridiska personer. Men olikhet dem emellan råder därutinnan, att den progressiva skatten uträknas efter annan grund för aktiebolag och solidariska bankbolag än för ekonomiska föreningar, i det att för de förra företagens räntabilitet, d. v. s. förhållandet mellan å ena sidan vinsten och å andra sidan storleken av aktiekapital och reservfond, blir avgörande för skatteprocentens storlek, medan för de senare skatten utgår efter den för enskilda personer gällande skatteskalan och sålunda blir beroende av dennas absoluta belopp. Utländskt bolag åtnjuter ej frihet från kedjebeskattning, men dess skattskyldighet i Sverige för utdelningar o. dyl. är begränsad till att avse statsskatt för utdelning å svenska aktier, svenska banklotter och svenska föreningsandelar. Den progressiva skatten för utländska bolag utgår enligt samma skala som för enskilda personer.

Bolagsskatteberedningen har nu i sitt betänkande föreslagit, att i 64 § kommunalskattelagen — vilken gäller jämväl för statsskatten (3 § statskatteförordningen) — skall införas ett nytt 2 mom. av följande lydelse:

»Då den verkliga ledningen av ett bolags verksamhet utövas här i riket, skall bolaget, ändå att dess säte är i utlandet, i beskattningsavseende betraktas såsom svenskt, såvida bolaget, direkt eller genom förmedling av juridisk person, huvudsakligen äges av svenska fysiska personer och bolagets verksamhet väsentligen består i förvaltning av eller handel med fastigheter i Sverige eller värdepapper.»

Vidare har beredningen föreslagit, att såsom hemortskommun — vilken är beskattningsort — skall gälla den kommun, inom vilken den verkliga ledningen av bolagets verksamhet vid taxeringsårets ingång utövats (66 § kommunalskattelagen).

Föredragande departementschefen har till stöd för det med propositionen framlagda förslaget att beskatta vissa i utlandet registrerade holdingbolag m. fl. anfört i huvudsak följande:

»Det förslag om behandling av vissa i utlandet domicilierade bolag såsom svenska, vars framläggande föreslagits av bolagsskatteberedningen, innefattar en nyhet i vårt beskattningssystem av ej ringa principiell betydelse.

I olika länder hava sedan länge tillämpats två skilda huvudregler vid avgörande, huruvida ett bolag skulle betraktas såsom hemmahörande i landet eller ej. I vissa länder, förmodligen de flesta, har man tagit hänsyn till den formella tillhörigheten, d. v. s. bolagets registrering o. dyl., medan i andra länder nationalitetsfrågan bedömts med hänsyn till var det avgörande inflytandet å bolagets ledning vore att finna. Det förra alternativet erbjuder den stora fördelen av enkelhet i tillämpningen, medan det senare alternativet synes möjliggöra en sakligt rättvisare fördelning av beskattningsföremålen på de olika länderna. I äldre tider var emellertid den verkliga skillnaden mellan de båda principerna ej så stor; det var mycket ovanligt, att ett bolag registrerades i ett annat land än det, där det så att säga reellt hörde hemma. Numera ligger saken annorlunda. Det har vad angår den grupp av länder, för vilken registreringen bestämt den skatterättsliga nationaliteten, visat sig en tendens att, i den mån det av olika hänsyn låtit sig göra, låta registrera bolag i sådana länder, där beskattningen skulle ställa sig så billig som möjligt. Det är uppenbart, att härigenom i viss utsträckning åstadkommit en internationell fördelning av beskattningsföremålen, som svårligen kan försvaras av sakliga grunder. Såsom en reaktion framstår den tanken rätt naturlig att låta de faktiska förhållandena vid sidan av de formella bliva bestämmande för den skatterättsliga nationaliteten.

Det förslag, som bolagsskatteberedningen nu framlagt, innebär en avslutning i viss utsträckning till sistnämnda tankegång. Även vad angår företag, som uppenbarligen bort vara hemmahörande här i riket, hava åtgärder förekommit i syfte att förlägga deras verksamhet helt eller delvis hos bolag registrerade utomlands. Förslaget torde kunna betraktas som ganska försiktigt; det innebär ett steg på den väg, som vi liksom andra länder förr eller senare torde nödgas slå in på. Det är möjligt, att anordningen kommer att för nu avsedda ändamål visa sig tillräcklig, men det är också tänkbart, att man sedermera nödgas gå längre än som nu föreslagits. Om man för närvarande liksom beredningen nöjer sig med att såsom svenska företag behandla vissa utländska företag för finansiell verksamhet men ej vidtager särskilda åtgärder för att göra denna

beskattning effektiv, måste man tvivelsutan räkna med möjligheten att ett kommande år sörja för sådan effektivitet, om den nu skulle utebli. En allmän känsla för vad samhället rimligen kan kräva av sina medborgare i förening med möjligheten att när som helst stadga personligt ansvar för skatten kommer måhända att visa sig tillräckligt verksam för att hindra uppkomsten av nya företag av berörda typ och att återföra dylika nu förefintliga företag till Sverige.

Formuleringen av det av bolagsskatteberedningen föreslagna stadgandet, vars upptagande i huvudsak i den svenska skattelagstiftningen jag nu förordar, synes mig vara sådan, att vid bedömandet huruvida ett i utlandet registrerat företag skall i beskattningsavseende betraktas såsom svenskt hänsyn skall tagas till föreliggande sakförhållanden och ej till det sätt, man tilläventyrs må finna sig böra tillämpa i avseende å utseende av personer som formellt svara för företagets ledning, hållande av sammanträden, adresserande av korrespondens och dylikt, så ock att förläggandet av fast driftställe i ena eller andra landet ej skall vara avgörande. Vidtages en åtgärd just för att förebygga en alltför stark bundenhet vid formella faktorer, är det uppenbart, att man ej skall låta dylika faktorer av mera underordnad betydelse sätta en sådan verkan ur kraft.

Bolagsskatteberedningens förslag i förevarande punkt utgick såtillvida från andra förutsättningar än dem, med vilka man för närvarande har att räkna, att en enhetlig proportionell beskattning av beredningen föreslogs för alla ifrågavarande slag av juridiska personer. Vid en dylik ståndpunkt låg det nära till hands att, såsom beredningen gjort, likställa de i utlandet registrerade ifrågavarande bolagen med svenska aktiebolag. Nu är det emellertid praktiskt taget ej möjligt att på dessa företag tillämpa den för de svenska aktiebolagen gällande progressiva beskattningsformen, vilken för övrigt ej enligt gällande rätt tillämpas å de inskränkt skattskyldiga utländska bolagen. De utländska företag, vilkas likställighet med svenska nu ifrågasättes, kunna vara av mycket skiftande konstruktion. Frågan löses emellertid, om man behandlar de i utlandet registrerade företag, vilka skola betraktas såsom svenska, efter samma princip som övriga i utlandet registrerade, här i riket skattskyldiga bolag, d. v. s. beskattar dem enligt den allmänt gällande progressiva skalan, vilken tillämpas bland annat å svenska ekonomiska föreningar. Det synes därför böra stadgas, att, om ett bolag eller en annan sammanslutning för ekonomisk verksamhet — en formulering som måhända är något vidare än bolagsskatteberedningens men som synes sakligt motiverad — har sitt säte i utlandet men den verkliga ledningen av företagets verksamhet utövas i Sverige, företaget skall under angivna förutsättningar betraktas såsom en svensk ekonomisk förening. Ett särskilt skäl för ett dylikt stadgande förefinnes därutinnan, att därmed medel, som erhållas vid utskiftning av företagets tillgångar, enligt den lydelse av 38 § kommunalskattelagen som jag förut i dag ifrågasatt, i den mån

de överskjuta inbetald insats, bliva att betrakta såsom utdelning och sålunda beskattas såsom sådan hos delägarna. En dylik bestämmelse synes i olika avseenden förmånlig. Om utdelningen tillfaller svenskt aktiebolag, svenskt solidariskt bankbolag eller svensk ekonomisk förening, blir den emellertid skattefri, och detta vare sig företaget likställs med ett svenskt aktiebolag eller med en svensk ekonomisk förening, liksom utdelning, som tillkommer företaget i fråga från dylik juridisk person, innefattas i friheten från kedjebesättning.»

Utskottet har icke haft något att erinra mot den föreslagna beskattningen av medel, som utskiftas från ekonomisk förening.

I princip har utskottet anslutit sig till förslaget om beskattning här i riket av vissa i utlandet registrerade holdingbolag m. fl. Emellertid synes, även om de föreslagna ändringarna i kommunalskattelagen genomföras, möjlighet kvarstå för svenska medborgare att genom bildande av utländska rättssubjekt undandraga inkomst av förmögenhet beskattning här i riket. Enligt vad utskottet har sig bekant torde hava förekommit, att i Sverige bosatt svensk medborgare å andra utländska rättssubjekt än sådana, som äro att hänföra till bolag eller sammanslutningar, såsom stiftelser, överlätit förmögenhet men alltjämt förfogat däröver i samma ordning som om han varit ägare av förmögenheten. Därjämte torde hava förekommit, att aktiemajoriteten i utländskt bolag visserligen formellt ägts icke av svensk medborgare, men att denne exempelvis genom sig tillförsäkrad rätt att för ett bestämt pris förvärva aktierna — s. k. optionsrätt — i verkligheten kunnat förfoga över bolaget på samma sätt som om han varit ägare. För att otvetydigt framhäva, att även i dylika fall lagstiftningen skall komma att tillämpas, har utskottet föreslagit vissa ändringar i 64 § 2 mom. kommunalskattelagen.

Då ifrågakvarande företag icke utan Kungl. Maj:ts medgivande äga förvärva fastighet i Sverige men å andra sidan lagtexten torde böra så avfattas att begreppet värdepapper kommer att tolkas i dess mest vidsträckt bemärkelse, har utskottet föreslagit den ändringen beträffande föremålet för företagets verksamhet, att densamma väsentligen skall bestå i förvaltning av eller handel med värdepapper eller därmed likartad lös egendom.

S. k. ersättningskatt.

Gällande lagstiftning erbjuder vissa möjligheter att genom fondering av bolags vinstmedel nedbringa beskattningen av dem. Dessa möjligheter sammanhånga därmed, att vinstmedel, som ett aktiebolag fonderar, drabbas av skatt allenast hos bolaget, så länge vinstmedlen innestå hos detsamma. Men de orsakas framför allt därav, att skatten hos bolaget kan vara väsentligt lägre än den personliga skatt, som aktieägaren skulle hava erlagt, för den händelse bolagets inkomst omedelbart — alltså utan förmedling av

bolaget — tillkommit honom själv. Ett sådant resultat kan med nuvarande utformning av skatteskalen för bolagen lätteligen åstadkommas genom att bolagets för inkomstprocentens beräkning relevanta kapital tilltages tillräckligt högt. Härtill kommer, att den utskiftningsskatt, som utgår i händelse de fonderade medlen uttagas ur bolaget genom utskiftning, i regel är lägre än den skatt, som skulle utgått, därest utdelning ägt rum i vanlig ordning.

Nu relaterade förhållande kan tänkas föranleda en förmögen person att för förvaltningen av sin förmögenhet bilda ett aktiebolag, vars samtliga aktier han praktiskt taget ensam äger. För bestridande av sina årliga utgifter har han behov av endast en mindre del av bolagets inkomst, och han uttager årligen från bolaget genom utdelning eller såsom avlöning för förvaltningen eller eventuellt såsom försträckning eller genom återbetalning av försträckningar, som han vid bolagets bildande lämnat detsamma, vad han sålunda behöver, medan återstoden inestår hos bolaget och där göres fruktbärande. Samtidigt tillses, att bolagets inkomstprocent genom erforderliga åtgärder med bolagets aktiekapital och reservfond hålles å så låg nivå, att skatteprocenten för bolaget blir lägre än hans egen skatteprocent skulle hava varit, därest förmögenheten ej placerats hos bolaget. Den sammanlagda beskattning, som den ifrågavarande personen på dylikt sätt, själv och genom bolaget, får vidkännas, kan sålunda bli lägre än om han behållit förmögenheten i eget namn. Är förmögenheten placerad i aktier i främmande företag, kan angivna förfaringssätt med förmögenhetens överlåtande på ett inkom bildat förvaltningsbolag medföra ännu mera påtaglig skatteminskning, i det att förvaltningsbolaget till följd av frihet från kedjebeskattning undgår att skatta för utdelningen å de övertagna aktierna.

Nu berörda förhållande har vid upprepade tillfällen uppmärksammats och föranlett uttalanden i statsrådet och i riksdagen. Sålunda uttalade 1932 års bevillningsutskott i det betänkande (nr 55), som utskottet avgav rörande det till nämnda års riksdag framlagda förslaget till extra inkomst- och förmögenhetsskatt, önskvärdheten av att riksdagen inom en nära framtid bereddes tillfälle att taga ställning till frågan om förhindrande av ett utnyttjande av bolagsbildningar för vinnande av skattebesparingar, i vilken fråga förslag utarbetats av 1928 års bolagsskatteberedning.

I förenämnda statsrådsprotokoll har redogörelse lämnats för de lagstiftningsåtgärder, som i åtskilliga främmande länder vidtagits mot likartade företeelser, ävensom för bolagsskatteberedningens förslag i ämnet samt för de yttranden, som avgivits över sistberörda förslag.

Till stöd för det i propositionen framlagda förslaget till ersättnings-skatt har föredragande departementschefen anfört i huvudsak följande. Av den lämnade redogörelsen framginge, att såväl chefen för finansdepartementet som olika riksdagsutskott upprepade gånger framhållit behovet

av en lagstiftning med det syfte, som förslaget om ersättningsskatt avsåge att tillgodose. Det hade också i yttrandena över bolagsskatteberedningens förslag vitsordats, att behov av lagstiftning i ämnet förelåge.

För egen del ansåg departementschefen läget kräva en lagstiftning mot uppsamling av besparingar hos bolag i syfte att erhålla lindring i delägarnas egen beskattning. Förslaget till ersättningsskatt avsåge ej i första hand att göra dubbelbeskattningen av aktiebolagsvinster effektiv utan att förhindra att beskattningen bleve lindrigare än om delägarna bedrivit verksamheten i fråga i eget namn utan anlitande av ett aktiebolag såsom mellanhand. Såsom av den lämnade redogörelsen jämväl framginge, hade motsvarande spörsmål i ett antal främmande länder fått karaktär av en stor skattefråga, och olika sätt för dess lösning hade försökts. Dessa möjligheter hade redovisats i bolagsskatteberedningens betänkande, men i intet av de föreliggande yttrandena hade antytts, att någon annan lösning av frågan skulle vara att föredraga framför den av beredningen förordade. Departementschefen funne därför detta förslag böra läggas till grund för lagstiftning.

Vad anginge frågan om erforderlig garanti för en varsam och enhetlig tillämpning av lagstiftningen, så hade det förefallit departementschefen, som om några risker i detta avseende icke skulle föreligga. Den omständigheten, att ifrågavarande ärenden skulle kunna fullföljas till kammarrätten och regeringsrätten syntes i själva verket innebära en betryggande garanti för en enhetlig tillämpning av beskattningen i avsedd riktning. Ordalagen i den föreslagna förordningen vore för övrigt sådana, att de knappast inbjöde till ersättningsbeskattning i otid. Det syntes mindre sannolikt, att någon skulle underlåta en i och för sig önskvärd fondering därför att han oberättigat befarade taxering till ersättningsskatt. De fonderingar, för vilka ett legitimt behov förefunnes, skulle också kunna behörigen motiveras, det måtte nu gälla att göra erforderliga avsättningar för mötande av väntade utgifter eller att kunna under en väntad mindre god konjunktur hålla någorlunda jämn utdelning. I praktiken kunde mycket få fall förekomma, då vederbörande bolagsstyrelse redan vid beslutet om förslag till vinstmedlens disponerande skulle behöva hysa tvekan, huru beskattningsmyndigheterna komme att se på saken. Skulle emellertid så i något fall vara förhållandet, så vunnos dock en tillräcklig garanti för vederbörande bolag, om man stadgade rätt till restitution av ersättningsskatten, såframt företaget vid nästa tillfälle, då beslut om utdelning kunde fattas, beslutade utdelning av de fonderade medlen. Anmärkas kunde, att syftet med ifrågavarande beskattning nåtts, även om ersättningsskatten återbetalades. Departementschefen ansåge övervägande skäl tala för att en dylik möjlighet att erhålla återbetalning bereddes. Det borde påpekas, att de olägenheter, som skulle vidlåda en mera allmän restitutionsrätt och vilka bland annat skulle hänföra sig till svårigheten att

bedöma, huruvida det vore de ersättningsbeskattade medlen eller andra som utdelas, kunde i huvudsak elimineras genom ett stadgande, att de sist intjänade medlen skulle anses vara först utdelade. Det måste anses naturligt, att ett företag använde årets vinst till utdelning, innan fonderna tillgrepos för detta ändamål. Då det kunde antagas, att taxering till ersättningsskatt stundom ej komme att företagas förrän året efter det, då beslutet om fondering fattats, och restitution skulle ifrågakomma först året efter taxeringen, kunde det inträffa, att berörda presumtionsbestämmelse medförde, att förutom det sista årets jämväl det närmast föregående årets vinst skulle anses hava använts till utdelning, innan de ersättningsbeskattade medlen disponerats för ändamålet. I undantagsfall, framför allt vid efterbeskattning, kunde ytterligare något mellanliggande år tillkomma, vars vinst ansetts i första hand utdelad. Departementschefen kunde emellertid ej finna någon olägenhet härav beträffande ifrågavarande skatt. Såsom genomgående regel borde för övrigt förutsättas, att vad vederbörande företag använde för lagstadgad avsättning till reservfond och för erforderlig avsättning till skatter ej finge antagas använt till utdelning. Prövningen i vad mån utdelningen avsåge ersättningsbeskattade medel eller ej syntes emellertid bliva av sådan beskaffenhet, att det finge anses lämpligare att låta prövningsnämnd fatta beslut därom än att anförtro hela restitutionsärendet åt länsstyrelsen.

Med skapandet av möjlighet att erhålla återbetalning av skatten genom omedelbar efterföljande utdelning syntes den anmärkningen, att befarad osäkerhet skulle hindra önskvärd fondbildning, förlora varje berättigande. Fråga kunde i själva verket uppställas, om ej restitutionsmöjligheten berövade skatten dess avsedda effektivitet. Det måste emellertid anses såsom en olägenhet för företaget att under någon tid ligga ute med de medel, som erfordrades till skatten. Då tillika ränta ej syntes böra utgå å dessa medel, skulle det ej behöva befaras, att restitutionsmöjligheten finge den verkan, att vederbörande handlade, som om ersättningsskatten ej funnes. Såsom en kvarstående effekt av skatten skulle man kunna anteckna, att bildande av bolag för att hos dem placera sina förmögenhetsbesparingar i syfte att undgå skatt ej komme att bliva lönande. Och det vore detta syfte, man främst velat vinna med ersättningsskatten.

I syfte att klarlägga, i vilken omfattning förekomsten av bolag av nu ifrågavarande slag lett till skatteminskningar samt omfattningen av dessa i de särskilda fallen ävensom för att lämna en bild av de verkningar ersättningsskatten skulle komma att medföra i dessa fall, har utskottet låtit verkställa en på 1932 års taxeringar grundad *utredning*. Denna utredning omfattar — så långt tiden och föreliggande omständigheter medgivit — sådana bolag, vilkas samtliga aktier ägts praktiskt taget av en enda person (enmansbolag), och s. k. familjebolag ävensom huvuddelägarna i dessa

bolag. I regel hava undantagits de bolag, vilkas aktiekapital understigit 200,000 kronor eller vilkas bokförda och taxerade inkomst understigit 20,000 kronor, samt sådana bolag, som utdelat mer än 40 procent av sin taxerade inkomst efter det inkomst genom utdelning å aktier tillagts.

För fastställande av skattebesparingarnas storlek har verkställts en beräknad taxering av huvuddelägarna, därvid förutsatts, att dessa själva åtnjutit de hos bolagen taxerade inkomsterna efter avdrag för vad av dessa inkomster utdelats. Vid dessa beräknade taxeringar hava sålunda samma skattebelopp för delägarna framkommit som om dessa aktiebolags inkomster skulle taxerats efter enahanda normer, som gälla beträffande av handels- och kommanditbolag åtnjutna inkomster. De på dylikt sätt uträknade skattebeloppen hava jämförts med summan av de skattebelopp, som för år 1932 påförts aktiebolagen och huvuddelägarna. Därvid har hänsyn tagits allenast till de progressiva skatterna eller statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt och kommunal progressivskatt samt i fråga om delägarna jämväl extra inkomst- och förmögenhetsskatt. Därjämte har i och för konstaterande av ersättningsskattens verkning en beräkning i varje särskilt fall gjorts av det belopp, varmed densamma högst skulle kunna utgå enligt de i propositionen angivna grunderna.

Av utredningen framgår, att av de bolag, som varit föremål för undersökning, ett antal av 124 föranlett minskning i belastningen av progressiva skatter med ett sammanlagt belopp av 1,888,339 kronor. Av detta belopp motsvarar något mer än 400,000 kronor extra inkomst- och förmögenhetsskatt.

Skattebesparingarnas fördelning och ersättningsskattens storlek för företagen, med avseende å deras verksamhetsart och med hänsyn till om företagen utdelat eller icke samt om desamma ägts av en eller flera personer, framgår närmare av vid detta betänkande såsom bilagor fogade tabeller.

I fråga om den kommunala skattebördan torde någon egentlig skattebesparing hava förekommit allenast beträffande bolag, vilkas verksamhet bestått i förvaltning av värdepapper. Storleken av denna besparing för ifrågavarande 23 bolag kan beräknas till sammanlagt omkring 135,000 kronor. Beträffande de bolag, som verkställt utdelning, har bolagsbildningen i regel föranlett en icke obetydlig förhöjning av den kommunala skattebördan, en förhöjning, vilken i flera fall fullt neutraliserat besparingen i progressiva skatter.

I och för bedömande av skäligheten av den för ersättningsskatten föreslagna procentsatsen har i en såsom bilaga vid detta betänkande fogad tabell angivits skattebesparingarnas storlek i procent av bolagens taxerade, ej utdelade inkomst med tillägg av bolagens inkomst genom aktieutdelning. Av denna tabell framgår, att i övervägande flertalet fall ersättningsskatten skulle ej oväsentligt komma att överstiga beloppet av den genom bolagsbildningen föranledda skattebesparingen.

Utskottets
yttrande.

Av den verkställda utredningen framgår, att bolagsformens användande i många fall lett till betydande skatteminskningar såväl absolut räknat som än mer i förhållande till de enligt gällande lagstiftning påförda utskyldsbeloppen. Särskilt gäller detta företag, vilkas ändamål huvudsakligen bestått i förvaltning av värdepapper. Sålunda har den genomsnittliga skattebesparingen, fränsett de proportionellt efter inkomsten utgående kommunala utskylderna, på grund av sistnämnda slag av bolagsbildningar belöpt sig till över 90 procent av de bolagen och delägarna påförda skatterna. I fråga om bolag, som utöva handels- eller industriverksamhet, hava skatteminskningarna varit förhållandevis betydande i sådana fall, då en person ensam ägt bolaget och detsamma icke utdelat någon del av sin vinst. Vad åter angår egentliga näringsföretag, som lämnat utdelning till aktieägarna, uppgå i regel skattebesparingarna till jämförelsevis små belopp och i flera sådana, i utredningen redovisade fall har, därest hänsyn togs till de proportionellt utgående skatterna, bolagsformen icke medfört någon lindring i skattebördan.

Enligt utskottets mening måste det anses önskvärt, att särskilda anordningar vidtagas till förhindrande av att aktieägarnas personliga skatter genom bolagsformen nedbringas på ett sätt, som icke kan anses förenligt med lagstiftningens allmänna syfte att avväga skatten med hänsyn till envars skatteförmåga. Mot den i propositionen föreslagna vägen att råda bot på nämnda missförhållande kunna emellertid, såsom framhållits såväl i de väckta motionerna som i åtskilliga av de över bolagskatteberedningens förslag avgivna yttrandena, riktas erinringar ur såväl principiella som praktiska synpunkter. Sålunda innebär ersättningsskatten så till vida ett avsteg från de hittills vedertagna principerna för vår direkta beskattning, att skattens belopp i flertalet fall icke skulle komma att ens tillnärmelsevis stå i överensstämmelse med de skattebelopp, som genom bolagsformens användande besparats, och följaktligen icke bygga på skatteförmågan.

Mot nu nämnda konsekvens vore måhända icke något att erinra, därest det tydligt framginge, att bolagsformen utnyttjats enbart eller huvudsakligen i syfte att bereda delägaren fördelar i beskattningshänseende. Vad de egentliga näringsföretagen angår torde emellertid i regel föreligga fullt legitima samt ur synpunkten av företagets fortsatta bestånd och ur likviditetssynpunkt vägande skäl att driva verksamheten i dylik form. Ersättningsskattens tillämpning å sådana företag skulle sannolikt leda till att aktiebolagsformen i regel icke komme till användning och till att ett stort antal av de förefintliga aktiebolagen komme att upplösas. I sådana fall, då bolagsformen alltjämt bibehölles, kunde skatten medföra en ur konsolideringssynpunkt icke önskvärd omläggning av utdelningspolitiken. De nu nämnda konsekvenserna av ersättningsskatten hava synts utskottet innebära så avsevärda olägenheter, att utskottet icke ansett sig

böra biträda förslaget om ersättningsskatt, i vad det avser de egentliga näringsföretagen.

Vidkommande åter förvaltningsföretagen torde nyss nämnda följder av ersättningsskatten knappast vara ägnade att ingiva större betänkligheter. Dessa bolag hava nämligen regelmässigt till syfte allenast att förvalta enskilda personers förmögenhetstillgångar, och vanligen torde dessa hava tillkommit i huvudsaklig avsikt att ernå fördelar i beskattningsavseende. Framför allt i fråga om sådana bolag, som förvalta värdepapper, hava skattebesparingarna belöpt sig till mycket betydande belopp. För de 23 i statistiken redovisade bolagen av sistnämnda art utgöra dessa besparingar, inräknat de proportionellt utgående kommunalutskylderna men med bortseende av eventuellt utgående utskiftningsskatt, sammanlagt över 500,000 kronor, medan den ersättningsskatt, som högst kunnat påföras dessa bolag, skulle utgjort allenast i runt tal 460,000 kronor.

Med hänsyn till det nu anförda och då utskottet funnit angeläget, att snarast möjligt åtgärder vidtagas till förekommande av att det allmänna på dylikt sätt går miste om skatter, har utskottet ansett sig böra biträda propositionen om ersättningsskatt beträffande sådana aktiebolag och ekonomiska föreningar, vilkas verksamhet väsentligen består i förvaltning av fastighet eller värdepapper eller annan därmed likartad lös egendom. Härigenom åstadkommes även, att det av utskottet biträdda förslaget om beskattning av vissa i utlandet registrerade företag kan erhålla åsyftad verkan.

Utskottet har vidare föreslagit vissa jämkningar i anvisningarna till förslaget om förordning om ersättningsskatt. Utöver de modifikationer, som direkt föranletts av ersättningsskattens begränsning, har utskottet sålunda ansett det böra uttryckligen angivas, att förordningen ej må tillämpas, för så vitt aktieägaren icke genom bolagsformens användande berett sig fördel i beskattningshänseende. I överensstämmelse med utskottets allmänna principiella uppfattning har jämväl den jämkningen förordats, att ersättningsskatt ej skall beräknas å andra sådana vinstmedel, från vilka frikallelse från skattskyldighet åtnjutes, än utdelning å aktier o. dyl.

Det har icke undgått utskottets uppmärksamhet, att en dylik begränsning av ersättningsskatten till att omfatta endast vissa slag av bolag och föreningar, kan för ägare av i fastigheter eller värdepapper nedlagd förmögenhet möjliggöra ett kringgående av förordningens syfte. Med hänsyn bland annat härtill kan det inom en icke avlägsen framtid bliva erforderligt, att åtgärder vidtagas till förekommande av bolagsformens utnyttjande i skattebesparande syfte även beträffande andra företag än förvaltningsbolagen. Därest detta skulle bliva fallet, torde emellertid en anordning böra vidtagas, vilken icke medför de av ersättningsskatten föranledda olägenheterna. En sådan anordning har antytts i motionen

nr 267 i första kammaren, innebärande rätt för taxeringsmyndigheterna att i beskattningshänseende likställa ifrågavarande bolags inkomster med sådana, som åtnjutits av handels- och kommanditbolag. En dylik utväg är icke oprövad. Sålunda har densamma såsom av propositionen framgår sedan åtskilliga år tillbaka tillämpats i England.

Då utskottet icke ansett ersättningsskatt böra utgå å inkomst, som skolat åsättas taxering innevarande år, har härav föranledd ändring i övergångsbestämmelserna föreslagits.

Vad angår förslaget om ändrad lydelse av 31 § taxeringsförordningen, har detta tillkommit, under förutsättning att ersättningsskatt skulle kunna påföras bolagen oberoende av deras verksamhetsart. Med den begränsade giltighet denna skatt enligt utskottets förslag skulle erhålla, synes det knappast erforderligt att föreskriva en allmän skyldighet för bolagen att utan anmaning avlämna bestyrkt avskrift av protokoll eller annan handling, som utvisar, huru vinst- och förlusträkningen samt balansräkningen slutgiltigt fastställts samt huru vinsten för beskattningsåret disponerats. Uppgift av ifrågavarande slag torde nämligen kunna vid behov infordras från företaget. Utskottet har därför icke ansett sig böra biträda propositionen i denna del.

Hemställan. Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att riksdagen måtte, med förklarande att Kungl. Maj:ts proposition nr 171, i vad den avser ändringar i kommunalskattelagen och förslag till ersättningsskatt, icke kunnat oförändrad bifallas samt med anledning av motionerna I: 267, I: 276, II: 439 och II: 450,

a) antaga ovan införda förslag till lag om ändrad lydelse av 38 § 1 mom. samt 64 och 66 §§ kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) med den ändring att 64 § 2 mom. erhåller följande lydelse:

64 §.

2 mom. Har bolag eller annan *juridisk person* för ekonomisk verksamhet sitt säte i utlandet, men utövas den verkliga ledningen av företaget här i riket, skall företaget enligt denna lag betraktas som svensk ekonomisk förening, såvida företaget, direkt eller genom förmedling av juridisk person, huvudsakligen äges *eller på annat därmed jämförligt sätt innehaves* av svenska fysiska personer och företagens verksamhet väsentligen består i *förvaltning av eller handel med värdepapper eller annan därmed likartad lös egendom.*

b) antaga ovan införda förslag till förordning om ersättningsskatt med den ändring att 1 § och övergångsbestämmelserna samt anvisningarna erhålla följande lydelse:

1 §.

Har svenskt aktiebolag eller svensk ekonomisk förening, vars verksamhet väsentligen består i förvaltning av fastighet eller av värdepapper eller annan därmed likartad lös egendom, eller sådant företag, som enligt 64 § 2 mom. kommunalskattelagen skall, ändå — — — benämnd ersättningsskatt.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1934.

Taxering enligt förordningen må ej avse tidigare verksamhetsår än det, som gått till ända närmast före den 1 mars 1934.

Anvisningarna.

1. Den omständigheten — — — andra sådana företag.

Ersättningsskatten avser att i sådana fall, då företagets verksamhet väsentligen består i förvaltning av fastighet eller av värdepapper eller annan därmed likartad lös egendom, göra vidtagandet — — — skatteminskning. Såsom en förutsättning för förordningens tillämpning skall därför gälla, att förmögenhetsägaren genom nämnda anordning berett sig fördel i beskattningsavseende. Den omständigheten att förordningen icke riktar sig mot fonderingen såsom sådan utan allenast mot visst, av lagstiftningen icke avsett utnyttjande av skatteförmåner, som genom fondering kunna vinnas, måste väl beaktas vid prövningen av uppkommande frågor och bör föranleda till varsamhet vid förordningens tillämpning.

2. Vid övervägande, huruvida eller med vilket belopp utdelning skäligen bort äga rum, bör hänsyn tagas till sådana omständigheter som att lagstadgad avsättning till reservfonden skall ske, eller att fondering i viss omfattning kan vara påkallad exempelvis för bibehållande av en jämn utdelningskvot.

3. När det — — — andra företaget.

4. Det till ersättningsskatt — — — utdelning. Verkställes taxeringen med utgångspunkt från det till stat-

lig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade beloppet, bör sålunda till detsamma *läggas behållna beloppet av aktieutdelningar o. dyl.*, för vilka frikallelse från skattskyldighet åtnjutes. Verkställes åter — — — fondavsättning.

2) att Kungl. Maj:ts proposition nr 171, i vad den avser förslag till ändrad lydelse av 31 § taxeringsförordningen, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd; samt

3) att motionen I:267, i den mån densamma icke kan anses besvarad genom vad utskottet i punkten 1) hemställt, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 8 juni 1933.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Nilsson i Kristianstad, Örne, Boman, Björnsson, Ericson i Obergå, Åström, Jönsson i Slätåker*, Lövgren i Boden, Björklund, Olsson i Ramsta, Ericson i Boxholm, Lithander, Östergren*, Larsson i Örbyhus, Velandar, Werner i Hultsfred, Anderson i Norrköping*, Eklund, Andersson i Dunker* och Persson i Grytterud.

* Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.

Tabell, utvisande den minskning av skattebördan, som föranletts genom bolagsbildning, och ersättningskattens storlek för 124 aktiebolag med hänsyn till bolagens verksamhetsart.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
Bolag med avseende å delägarskap och utdelning	Antal	Bol. påf. progressiva skatter 1932 kr.	Delägarna påf. progressiva skatter 1932 kr.	Summa progr. skatter för bolag och delägare (3 + 4) kr.	Progr. skatter, därest delägarna taxerats för bolagets ink. kr.	Skatteökning, därest delägarna taxerats för bolagets ink. kr.	Medeltal av skatteökning per bolag kr.	Skatteökning i % av påförda skatter	Ersättningskattens maximi-belopp kr.	Medeltal av ersättningskattens maximi-belopp kr.
Förvaltning av värdepapper m. m.										
En delägare, ingen del av vinsten utdelad	17	15,085	243,402	258,487	593,044	334,557	19,680	129	380,650	22,391
En delägare, vinsten delvis utdelad	1	25,716	48,245	73,961	93,291	19,330	19,330	26	43,000	43,000
Flera delägare, ingen del av vinsten utdelad	4	309	74,450	74,759	97,805	23,046	5,762	31	32,841	8,210
Flera delägare, vinsten delvis utdelad	1	50	2,794	2,844	8,244	5,400	5,400	190	6,175	6,175
Summa	23	41,160	368,891	410,051	792,384	382,333	16,623	93	462,666	20,116
Förvaltning av fastigheter.										
En delägare, ingen del av vinsten utdelad	10	90,216	310,743	400,959	502,247	101,288	10,129	25	241,740	24,174
Flera delägare, ingen del av vinsten utdelad	3	17,067	62,080	79,147	136,474	57,327	19,109	72	92,953	30,951
Summa	13	107,283	372,823	480,106	638,721	158,615	12,201	33	334,693	25,746
Egentlig näringsverksamhet.										
En delägare, ingen del av vinsten utdelad	37	294,565	850,877	1,145,442	2,036,175	890,733	24,074	78	1,176,890	31,808
En delägare, vinsten delvis utdelad	10	90,094	212,341	302,435	347,031	44,596	4,460	15	152,017	15,202
Flera delägare, ingen del av vinsten utdelad	16	131,565	277,478	409,043	581,597	172,554	10,785	42	358,397	22,400
Flera delägare, vinsten delvis utdelad	25	318,433	842,196	1,160,629	1,400,137	239,508	9,580	21	663,233	26,529
Summa	88	834,657	2,182,892	3,017,549	4,364,940	1,347,391	15,311	45	2,350,537	26,711
Sammanställning.										
Förvaltning av värdepapper m. m.	23	41,160	368,891	410,051	792,384	382,333	16,623	93	462,666	20,116
Förvaltning av fastigheter	13	107,283	372,823	480,106	638,721	158,615	12,201	33	334,693	25,746
Egentlig näringsverksamhet	88	834,657	2,182,892	3,017,549	4,364,940	1,347,391	15,311	45	2,350,537	26,711
Summa	124	983,100	2,924,606	3,907,706	5,796,045	1,888,339	15,228	48	3,147,896	25,385

Tabell, utvisande den minskning av skattebördan, som föranletts genom bolagsbildning, och ersättningskattens storlek för 124 aktiebolag med hänsyn till bolagens vinstutdelning och delägarskap i desamma.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
Bolag med avseende å delägarskap och utdelning	Antal	Bol. påf. progressiva skatter 1932	Delägarna påf. progressiva skatter 1932	Summa progr. skatter för bolag och delägare (3 + 4)	Progr. skatter, därest delägarna taxerats för bolagets ink.	Skatteökning, därest delägarna taxerats för bolagets ink.	Medeltal av skatteökning per bolag	Skatteökning i % av påförda skatter	Ersättningskattens maximibelopp	Medeltal av ersättningskattens maximibelopp
		kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.		kr.	kr.
Bolag, som icke utdelat någon del av sin vinst.										
En delägare.....	64	399,866	1,405,022	1,804,888	3,131,466	1,326,578	20,728	73	1,799,280	28,114
Flera delägare...	23	148,941	414,008	562,949	815,876	252,927	10,997	45	484,191	21,052
Summa	87	548,807	1,819,030	2,367,837	3,947,342	1,579,505	18,155	67	2,283,471	26,247
Bolag, som utdelat en del av vinsten.										
En delägare.....	11	115,810	260,586	376,396	440,322	63,926	5,721	17	195,017	17,729
Flera delägare...	26	318,483	844,990	1,163,473	1,408,381	244,908	9,420	21	669,408	25,746
Summa	37	434,293	1,105,576	1,539,869	1,848,703	308,834	8,347	20	864,425	23,363
Bolag med en delägare.										
Utan utdelning	64	399,866	1,405,022	1,804,888	3,131,466	1,326,578	20,728	73	1,799,280	28,114
Med utdelning...	11	115,810	260,586	376,396	440,322	63,926	5,721	17	195,017	17,729
Summa	75	515,676	1,665,608	2,181,284	3,571,788	1,390,504	18,527	60	1,994,297	26,591
Bolag med flera delägare.										
Utan utdelning	23	148,941	414,008	562,949	815,876	252,927	10,997	45	484,191	21,052
Med utdelning...	26	318,483	844,990	1,163,473	1,408,381	244,908	9,420	21	669,408	25,746
Summa	49	467,424	1,258,998	1,726,422	2,224,257	497,835	10,160	29	1,153,599	23,543

Tabell, utvisande den minskning av skattebördan, som föranletts genom bolagsbildning för 124 bolag, uttryckt i procent av bolagens taxerade, ej utdelade inkomst, med tillägg av bolagens inkomst genom aktieutdelning.

Bolagens verksamhet	Över 25 %	Mer än 20 %, men ej över 25 %	Mer än 15 %, men ej över 20 %	Mer än 10 %, men ej över 15 %	Mer än 5 %, men ej över 10 %	Ej över 5 %	Summa
Förvaltning av värdepapper m. m.	2	7	5	5	3	1	23
Förvaltning av fastigheter.....	1	1	1	6	2	2	13
Egentlig näringsverksamhet:							
en delägare.....	1	5	12	7	12	10	47
flera »	—	2	3	11	16	9	41
Summa	4	15	21	29	33	22	124